

Adrian Onciu

Cu mâinile legate

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alexandra Fusoi

Coperta: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Photographer is my life

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Liliana Bartha

Corectură:
Ioana Patriche
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ONCIU, ADRIAN

Cu mâinile legate / Adrian Onciu. - București : Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0584-7
821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0584-7

Prolog

Dacă mi-ar fi spus cineva acum trei luni că, într-o după-amiază plăcută de toamnă, o să fiu pe bancheta din spate a unei mașini de Poliție, speriat și cu cătușe la mâini, aș fi râs ca la o glumă bună. Doar că acum nu-mi venea deloc să râd, mai degrabă să-mi plâng de milă. Eram într-o situație de-a dreptul disperată. Culmea este că, în ciuda a ceea ce *știam* că se întâmplase, mă chinuia un puternic sentiment de vinovăție. Și îmi dădeam seama că sentimentul se va accentua, inevitabil. Oricât m-aș fi învârtit în jurul cozii, oricât aș fi pretins că, de fapt, fusesem victima unei înscenări, cătușele reci din oțel cromat mă aduceau repede la realitate. Ele spuneau un singur lucru: că greșisem și trebuia să plătesc!

Îmi era ciudă. Alții ar fi protestat, s-ar fi dat cu capul de pereți, și-ar fi smuls părul, ar fi făcut un întreg circ. Însă eu preferasem să mă comport suspect. Suspect de calm, ceea ce nu mă caracteriza. Deși nu-mi plăcea să recunosc, acel stupid sentiment de vinovăție mi-ar fi putut fi fatal. Aproape că-l înțelegeam pe Rusu. Zece din unsprezece procurori ar fi procedat la fel. Cât despre judecător,

ce să-i reproșez? Că nu manifestase suficientă empatie pentru un tip fără cazier? Că nu fusese acolo, să vadă cu ochii lui ce se întâmplase? *Bullshit!*

Mă dă râma gândul că îi dezamăgisem cumplit pe Mihai și pe Daria. Prietenii, rudele, vecinii, foștii colegi, cunoștințele de pe Facebook, dușmanii aflaseră cu toții că eram un soi de monstru. Cei din urmă așteptaseră evenimentul ca pe o confirmare a propriului instinct sau a unui sumbru presentiment. Stătuseră la pândă și, iată, momentul venise. Răbdarea le fusese răsplătită cu vârf și îndesat. Odată și odată trebuia să iasă la iveală adevărata mea față. Alta decât cea de bărbat deseori antipatic și pus pe harță. Ceilalți, prietenii sau indiferenții, își zisese ră probabil că pe lumea asta trăiau mulți psihopați și că, într-adevăr, aparențele înșelau.

De când începuse nebunia, uneori eram resemnat, îmi doream să mor, alteori îmi venea să urlu de nervi și de neputință. Presiunea enormă, ochii care mă priveau în felul ăla acuzator, nu făcuseră decât să adâncească depresia. Crezusem că ultimele zile vor fi și cele din urmă. Supraviețuisem printr-un miracol. Și coșmarul de-abia începea, conștientizam asta. Ca să scap de el, aveam o singură cale: să-mi demonstrez nevinovăția. Altfel, mai devreme sau mai târziu, aveam să cedez. Definitiv.

Mașina a oprit din nou în traficul infernal al Capitalei. Eram atât de absent, încât cu greu îmi dădeam seama unde mă aflu. De pe scaunul din dreapta șoferului, comisarul Manolache mă privea discret în oglindă. Parcă s-ar fi temut să nu fac vreo prostie, să-l lovesc pe colegul lui, să-l strâng de gât pe șofer și să sar din mers, înainte ca mașina să oprească într-un stâlp de pe marginea străzii. Fix ca în filmele americane de duzină. Doar că aptitudinile mele

fizice ar fi putut, în condițiile alea, să mă ajute cel mult să încasez doi pumni în plină figură. Departe de mine cel mai mic gând să evadez.

Comisarul a răspuns la telefon. I-a anunțat pe colegii de la arestul Poliției c-o să ajungem în 10–15 minute. O să fie circ la televizor, ca de obicei când presa avea subiecte-bombă. Însă începusem să mă obișnuiesc. Eram pe jumătate vaccinat, găsisem antidotul, deși era ultimul lucru pentru care să-mi fac probleme. Mă așteptau situații infinit mai dure. Dacă nu voi fi pregătit, voi ceda foarte repede. Pușcăriile românești puteau fi iadul pe Pământ.

Pe lângă noi a trecut în viteză o Salvare cu sirenele pornite. Mă uitam cu coada ochiului la Ifrim, părea relaxat. Butona pe mobil, dădea impresia că are tot timpul din lume. Aerul său degajat, plictisit, făcea parte din războiul psihologic. Războiul nervilor, care pe care.

Mașina Poliției înainta încet, în coloană. Au depășit-o doi cicliști angrenați într-o cursă de curierat. Altădată i-aș fi invidiat, din postura de șofer prins în ambuteiaj; acum îmi erau indiferenți. Cu cât ajungeam mai târziu, cu atât mai bine. În fond, unde ne grăbeam?

Am intrat în curtea Poliției pe poarta metalică grea, care culisa zgomotos pe roțile ruginite. O văzusem pe YouTube, imaginea ei mă bântuise în ultimele nopți. După cum mă așteptam, am avut parte de o primire rezervată VIP-urilor. În timp ce mașina oprea în fața porții, foto-reporterii și cameramanii s-au repezit să prindă măcar un cadru cu *vedeta* arestului preventiv. Încercam să mă stăpânesc, să fiu calm. În alte condiții, le-aș fi spus vreo două, le-aș fi tras și câteva șuturi. Aveam multe de reglat cu șacalii care îmi săriseră la gât. Vânatul căzuse, fusese doborât, acum nimic nu-i mai putea opri. La câte aberații

scriseseră despre familia Zaharia, nu era de mirare că mi se urcase sângele la cap. Deocamdată, am ridicat doar mâinile încătușate și le-am arătat degetul mijlociu. În timp ce poarta se închidea în urma noastră, inspectorul Ifrim m-a ajutat să cobor protejându-mi capul, grijuliu. Fotoreporterii se cățăraseră pe gard să mă pozeze. Povestea mea făcea toți banii, ridicase ratingurile până la cer, devenisem subiectul *must have* al oricărei emisiuni de dezbatere. Jurnalele de știri începeau și se terminau cu mine. Dacă mă putea consola cu ceva, devenisem aproape la fel de popular ca Simona Halep.

Ajunși în mediul lor, polițiștii râdeau la bancul porcos al inspectorului Ifrim. Un gardian mi-a verificat lucrurile personale: ceasul, verigheta, țigările, bricheta, portofelul cu acte, carduri și bani. A urmat amprentarea, apoi mi-au luat șireturile și cureaua. Mi-au comunicat programul, orele de deșteptare și de stingere, orele de masă, ce aveam voie să fac și ce nu, câte vizite și pachete puteam primi. Polițistul care mă preluase să mă conducă în celulă nu fusese nici amabil, dar nici măgar. Ca toată lumea, aflase multe despre mine. Și, dacă m-ar fi înjurat, n-aș fi avut replică, la ce portret îmi făcuse presa.

Voi sta o perioadă într-o cameră cu patru paturi supra-puse câte două. De cum am intrat, am remarcat dușul și veceul pe dreapta. Mirosurile de clor și de aer închis m-au izbit încă din ușă. De asta mă temusem cel mai tare, de primul impact. Colegii de garsonieră par niște simpatici: doi găinari, hoți de buzunare, recidiviști a enșpea oară, plus un contrabandist de țigări. După tatuajele pe care le afișau, cu siguranță nu urma să discut cu ei despre *Pescărușul* lui Cehov. Găinarii par încântați să mă vadă, îmi zâmbesc de parcă vor să le dau un autograf. În schimb,

contrabandistul, un tip musculos și foarte grav, este mai reținut, cu el s-ar putea să am mici probleme.

Mă aștept să nu pot închide ochii în primele nopți. Trebuie să fiu tare, trebuie să rezist. Daria și Mihai mă vor ține în viață. Încă sper. Singura mea șansă este să am în continuare încredere. Și să lupt până la capăt.

București, cu 12 săptămâni înainte

Ajung cu întârziere în platoul televiziunii și îl simt pe Marius, producătorul, cum îmi aruncă săgeți. Scuzele cu traficul nu mai țin, le-am tot folosit. Anca, roșcata de la make-up, mă preia din zbor în cabina de machiaj, înainte să țipe Marius. *Sunt probleme cu aerul condiționat, unde dracu-i meșterul ăla?* răcnește producătorul, cu mobilul la ureche. După cinci minute, mă sună plin de nervi. Comut pe *speaker*.

— Hai, Dragoș, ne mișcăm și noi mai cu talent?

— Imediat, șefu'...Gata, ultimul retuș.

Îi fac cu ochiul Ancăi, care îmi zâmbește în timp ce mă dă cu fond de ten. E o puștoaică de 21 de ani, învață din mers tainele meseriei și tind să cred că alte calități au recomandat-o atunci când și-a luat postul în primire. Altfel, i-aș fi recunoscător dacă după machiaj nu aș arăta ca un zombi.

Îi mulțumesc, îmi pun costumul de scenă și ajung, în sfârșit, în platou. Sunetistul Nick face probe de microfon; le strâng mâna invitaților, iar pe colega de la UNATC, Cornelia, o îmbrățișez. Schimbăm două vorbe, de complezență.

Nu ne văzuserăm de ani buni, ea divorțase recent și rămăsese cu doi copii. O întreb dacă să-mi pară rău sau nu. Îmi șoptește că se simte ușurată, a scăpat de-o mare pacoste.

Regizorul de platou ne anunță că mai avem 30 de secunde. De data asta era o emisiune înregistrată, mă așteptam să am mai puțin trac. Ar fi trebuit să filmăm a doua zi, seara, în direct, însă, din motive care îmi scăpau, mă chemaseră inopinat la sediul televiziunii.

Pe monitorul de control începe să ruleze genericul, pe fundalul muzical live al trupei din platou. Dansez în ritm împreună cu asistenta Iulia. Îl aud în cască pe regizor, trag aer în piept.

— ... și 3, 2, 1, *intrăm!*

— Bună seara, doamnelor și domnilor, și bine ați revenit la emisiunea-concurs Roata Norocului, numai aici, la VIP TV!

Timp de 90 de minute, încerc să fiu agreabil, mă rog, cât îmi permite textul citit de pe prompter. E un format de show pentru publicul larg, fără pretenția de a revoluționa divertismentul. Dintre cunoscuții mei, nu se uită niciunul la Roata Norocului. De fapt, mulți chiar au renunțat la televizor. Dacă vor să vadă vreo emisiune, oricare, o găsesc lesne pe internet. Cât despre mine, încerc din răspuțeri să nu arăt publicului cât de tare mă dau în vânt după show-ul de la VIP TV în care am calitatea de gazdă.

Pentru un tânăr actor din București, fără un contract pe termen lung cu vreun teatru, colaborarea cu un post de televiziune național e mai mult decât onorabilă. De fapt, simțeam că l-am prins pe Dumnezeu de un picior. Jobul mi-a oferit notorietate și o satisfacție materială greu de atins în breasla actorilor. Așa că, indiferent de propria părere legată de Roata Norocului, când m-au sunat în urmă cu trei ani să dau o probă, m-a încântat ideea că aș putea să semnez

contractul. În fond, câți actori ajung să joace doar rolurile la care visează? Mulți zic mersi și pentru o simplă figurație într-o reclamă ieftină. Așa că nu am motive să mă plâng. Iar Daria m-a liniștit atunci, în felul ei. Mi-a promis, ironic, că, oricât de slab ar fi show-ul, îl va urmări cu atenție, duminică de duminică.

Răsufletu ușurat când pe ecran se derulează genericul de final. Invitații s-au mobilizat peste așteptări — au glumit, au râs, s-au ciondănit amical, iar Cornelia chiar a câștigat și ceva bănuți de buzunar. Înainte să plece, mă invită la o cafea. Cu regret, îi spun că rămâne pe altădată, urmează ședința de analiză cu cei din staff. Fusesse ultima ediție a sezonului și, ca de obicei, se trăgea linie și se luau decizii: ce schimbăm, ce aducem nou în sezonul viitor, cum putem crește ratingul, ce invitați-vedetă avem pe listă.

În afară de regizor, directorul de imagine și producătorul show-ului, la analiză participa și directoarea de programe, Sanda Lupu. De ea depindea cam tot ce mișca în televiziune. Sanda avea ultimul cuvânt în legătură cu orice emisiune nouă sau cu orice actor. Era deplin conștientă de puterea ei, pentru că la nivel național doar trei directori de programe contau cu adevărat. Trei posturi de televiziune încasau crema bugetelor de publicitate. Iar câștigurile din publicitate, vitale, influențau în mod direct bugetele emisiunilor. De obicei, cu cât un program TV costa mai mult, cu atât cei implicați câștigau mai bine. Cu o singură condiție: să aibă rating!

În ultimele trei săptămâni primiserăm semnale îngrijorătoare. Din păcate, după șase sezoane se întâmplase inevitabilul: publicul se cam săturase de Roata Norocului, iar asta se vedea clar în rapoartele de monitorizare a audienței și, implicit, în încasările din publicitate.

Ședința începuse într-o atmosferă grea, încordată. Marius îmi împinge în față două foi cu cifre pe care le știam în mare. În ciuda antipatiei reciproce dintre noi, și el avea de pierdut dacă treburile mergeau prost. Îi înțeleg cu greu expresia de satisfacție de pe chip.

Mă privește lung și lansează primul avertisment.

— Dragoș, ceva nu merge la show-ul ăsta...

Primesc lovitura cu grație. Îi zâmbesc strâmb.

— Începem să pierdem bani, îmi explică el pe același ton sobru, ca unui tip picat din Lună. Costurile depășesc încasările.

Colegii întorceau foile pe toate părțile, încercând să pătrundă dincolo de cifre. Se căuta un țap ispășitor, iar cel mai la îndemână era nimeni altul decât gazda emisiunii. Directoarea Sanda îmi cerea un punct de vedere, fie și formal. O vedeam cum se foiește. Simțeam că decizia fusese luată, doar că din procesul-verbal lipsea mea culpa.

Și îmi sare țandăra.

— Vrei să spui că oamenii nu se mai uită la Roata Norocului pentru că le-am devenit brusc antipatic?!

— Uite ce-i, n-am chef să ne certăm...

Că tot pornise balul, m-am gândit să le zic ce aveam pe suflet. Mi se părea incorect să plătesc doar eu oalele sparte.

— Dacă e să-mi reproșez ceva, Sanda, este că nu am reușit să vă conving să schimbați la timp unele lucruri.

Directoarea mă privește de sus, aparent surprinsă.

— La ce te referi? m-a întrebat, cu ochii în telefonul mobil.

— Scriptul e foarte prost... Citesc de pe prompter numai tâmpenii. V-am rugat să mă lăsați să-mi scriu singur textul.

— Ai impresia că ești mai talentat decât scenaristul nostru? rândește Marius.

— Cu siguranță! Punctul doi: formatul emisiunii este depășit. La orice propunere de îmbunătățire v-ați făcut că plouă, stimați colegi.

Sanda, mirată, își ridică ochii din telefon.

— Ce propuneri?!

— Îți spune Marius. Credeam că ți le-a comunicat. Punctul trei: ați ales invitații de capul vostru. Sugestiile mele au fost catalogate drept stupide.

Directoarea este surprinsă.

— Ce sugestii, Marius?!

— Ei... Prostii! A descoperit Dragoș roata în televiziune, îți dai seama.

Arogantul și deșteptul pământului ar fi meritat un pumn în plină figură. Reușise să mă scoată din pepeni. Am încercat să mă abțin.

— Punctul patru: totul a mers bine până ați luat decizia înțeleaptă de a programa emisiunea duminică seara, la concurență cu cel mai tare show. Ăla costă de douăzeci de ori mai mult decât Roata Norocului și are un rating de patru ori mai mare. Ce vreți de la mine, în condițiile astea? Cum să mă lupt cu ei? Să-mi dau jos chiloții, în direct?! Dacă nu investiți, dacă vă doare-n cot de propunerile mele, dacă rămâneți încremeniți în aceleași proiecte prăfuite, cum să iasă altceva decât un mare fâș?!

Mă încinsesem și explodasem. Așteptam demult momentul, avea și răbdarea mea o limită. Sanda își pusese mobilul deoparte și îl țintuia cu privirea pe Marius. Părea șocată că le-o spusese atât de direct. Cine mă credeam? În fond, eram un biet actoraș, nu-i așa?

— Din păcate, Dragoș, ne oprim aici cu Roata Norocului. Emisiunea iese din grilă. Astăzi am înregistrat ultima ediție, spune ea cu falsă părere de rău.

Primesc un SMS. E de la Daria: *Să nu întârzii, te rog. Avem o surpriză!* Orice surpriză îmi pregătise soția, eu aveam una și mai mare.

Producătorul ținea morțiș să plătească niște polițe.

— Iar dacă te dai așa deștept, lasă-te de meserie, prietene, că oricum nu ți se potrivește... Fă-te producător, da?

Calm, întind mâna, iau de pe masă paharul plin cu apă, beau o gură și îi arunc restul în ochi lui Marius. Rămâne o clipă interzis, apoi sare ca ars, să mă lovească. Reușesc să mă feresc, îi trag un pumn zdravăn, însă al doilea ratează ținta, înainte ca regizorul să ne despartă. Figura îngrozită a directoarei face toți banii. Se temea, probabil, să nu-i cârpesc și ei vreo palmă.

Ies din sala de ședințe sub o ploaie de înjurături. Marius îmi zbiera, printre altele, că mă dă pe mâna Poliției și n-o să mai pup în veci un job în televiziune. Avea falcă umflată, îl puteam înțelege. Colegii îl țineau de mâini să se calmeze, însă zbaterea lui de pit bull turbat părea forțată. Dorința de a-și lua revanșa fusese inhibată de teama că și-ar agrava, inutil, situația. Știa că avea șanse infime să mă atingă.

În parcare din spatele clădirii văd că am pană, roata din stânga-spate se dezumflase. Ghinion. Dacă n-aș fi coborât rapid cu liftul, aș fi zis că la mijloc era răzbunarea tâmpitului de Marius. Îmi aprind țigara, îmi suflec mânecile și iau cricul din portbagaj. Asta e, o terminasem cu VIP TV, dar măcar mă răcorisem. Pur și simplu mă scoseseră din sărute aroganța și tupeul lor, pe lângă faptul că mă dăduseră afară. Eram conștient că alții în situația mea ar fi înghițit în sec, le-ar fi dat dreptate și și-ar fi cerut scuze că ratingul o luase la vale, asumându-și mare parte din vină, în speranța că directorea Sanda Lupu, în mărinimia ei, le va oferi o nouă șansă.

Mă așteptam ca incidentul să aibă urmări. Amenințările lui Marius aveau un oarecare temei, se bazau pe solidaritatea de breaslă. Producătorii TV, puțini câți erau, se cunoșteau bine între ei. Și chiar dacă nu se iubeau, puteau să mă facă să regret gestul. Nimeni nu avea nevoie, în propria curte, de un prezentator bătaș. Iar dacă povestea ajungea cumva în ziarele de scandal, atunci cariera mea în televiziune se termina la fel de abrupt cum începuse.

Înainte să strâng ultimul șurub, îmi scot altă țigară, sprijinit de capota mașinii. De nicăieri, apare un cerșetor care mă sperie.

— Ce faci, șefu'? Te știi de la televizor... Ai doi lei de-o pâine?

La întrebarea asta, de obicei rămân fără reacție. Bărbatul insistă.

— Măcar o țigară... N-am fumat de trei zile, să mor dacă te mint.

Continui cu roata de rezervă, strâng șurubul și arunc cricul în portbagaj, împreună cu cauciucul spart. Îi resping apelul Dariei. Când dau să plec, omul face o ultimă încercare.

— *Speak English? Deutsch?*

Reușește să mă amuze. Găsesc o bancnotă de un leu și i-o întind. O ia și o studiază în zare, ca și cum ar fi bănuț că-i falsă. Pornesc motorul și îl aud ca prin vis:

— Un leu?! *Thank you, sir!* Gura mă-tii de calic care ești!

Mi-a plăcut. După o zi ca asta, m-a făcut să zâmbesc. Îl văd prin oglinda retrovizoare, își aprinde o țigară, trage cu sete și suflă rotocoale de fum. Totuși, viața e frumoasă!

De la sediul televiziunii până acasă, în Voluntari, ajung de obicei în cel mult 20 de minute. Mi-era greu să-mi scot din cap întâmplarea din timpul ședinței și, mai ales,

posibilele urmări. Însă până la consecințe aveam o certitudine: aventura mea la Roata Norocului tocmai se încheiase spectaculos, cu un pumn în plină figură. Trebuia să recunosc, m-am simțit atât de bine când l-am pocnit pe Marius! Omul o meritase, adunasem prea multă frustrare în ultimii ani. Iar eu n-am fost nici pe departe primul actor care să se plângă de comportamentul individului. Din punctul ăsta de vedere, aveam puține regrete. Colegii mă vor felicita.

Priveam în urmă fără mânie la perioada mea de glorie. Lumea începuse să mă recunoască pe stradă, să mă salute cu simpatie. În plus, cumpărasem casa din Voluntari, fusesem cu familia în concedii relativ exotice, ne permiseseșăm mici extravagante. Până la ședința de astăzi, conștientizasem foarte puțin faptul că, la un moment dat, aș putea rămâne fără job. Cât lucrurile au mers bine și am fost, cumva, pe creasta valului, trăisem cu senzația că totul va dura o veșnicie. Însă iată că am căzut pe neașteptate de acolo, din vârf, iar acum existau șanse mari să mă doară mai tare decât aș fi crezut. Și să-mi revin foarte greu. Sau deloc. Deschid porțile cu telecomanda și, în timp ce bag mașina în curte, încerc să-mi imaginez cum o să decurgă discuția cu Daria și ce o să-i spun lui Mihai. Îi dezamăgisem de puține ori.

În living — surpriză! Daria face o poză cu mobilul în timp ce eu mă uit lung la tortul de pe masă, pe care ard două lumânări cu numărul 80. Lângă tort, șampanie și pahare. Mihai se amuză de figura mea tâmpă, fără reacție. Sar amândoi pe mine și mă strâng în brațe.

— Felicitări, Dragoș! Și la cât mai multe emisiuni de succes!

Mă sărută scurt. Daria se ținuse de promisiune și urmărise fiecare ediție. Cu cea de azi, se adunaseră optzeci în ultimii trei ani. Le ținuse evidența într-un carnețel. Motiv

de sărbătoare, nu-i așa? Doar că, oricât aş fi încercat să-mi exprim bucuria, degajam doar nelinişte, supărare şi îngrijorare.

— Ce-i cu tine?! S-a întâmplat ceva?

Cad moale pe fotoliu, deschid şampania cu zgomot şi torn în pahare.

— Dragoş?!

— Mulţi ani! Îi urez, cu un zâmbet chinuit.

Încerc să amân momentul. Ciocnim şi bem. Ea doar o gură, eu până la fund. Mihai abia aştepta să primească dulcele preferat, tortul cu cremă de nuci şi frişcă.

— Mama, vreau tort.

Daria îi dă o felie, în timp ce eu îmi torn încă un pahar de şampanie, înainte de a-i spune vestea cea mare.

— Azi am avut două ghinioane... Cu care vrei să încep?

Tonul meu nu prevestea nimic bun, așa că Daria îl duce pe Mihai în camera lui, să-şi termine prăjitura. Când revine, eu deja sunt la al treilea pahar.

— Zi-mi despre ghinionul mare, mă îndeamnă Daria.

Îi povestesc cât pot de calm. Mă ajută mult băutura. Aş vrea să ies să fumez, dar întâi trebuie să-i spun tot. Pe măsură ce află, mă simt din ce în ce mai mic. Daria era total împotriva violenţei. De când ne căsătoriserăm, aflate despre două mici încăierări, ca între bărbaţi, niciuna cu consecinţe grave. De fiecare dată mă muştruluiseră zdravăn. Ştia că în anumite situaţii puteam fi foarte arţăgos şi încerca să mă tempereze.

Acum părea dărâmată. Vestea o întorsese pe dos, abia scosese două vorbe, deşi în împrejurări similare cu greu o puteam opri. Îi dăduseră lacrimile şi chestia asta mă doboară, așa că mă apropiu şi dau s-o îmbrăţişez.

— Lasă, ne descurcăm noi...

M-aș fi așteptat ca încurajările să vină din partea ei. O sprijin, luând-o pe după umeri, dar ea mă respinge.

— Cum ne descurcăm, Dragoș?! Avem de plătit rata la casă. Îl avem pe Mihai... Cum, îmi spui?

— Câteva luni, până îmi găsesc ceva, ne ajung banii de la Roata Norocului... Ultimele patru ediții.

— Tu glumești?! Să zici mersi dacă tipu' ăla nu-ți face plângere la Poliție.

— Ce legătură are una cu alta? Am un contract, Daria...

— Și în contract scrie că poți să-i bați, să-i insulți și pe urmă să-ți dea banii, nu-i așa?! Ești copil!

Trebuie să fumez, discuția începuse să-mi dea dureri de cap. O las pe Daria plânsă, cu felia de tort neînchepută, îmi iau țigările și bricheta și mă retrag pe terasă. Are dreptate, e posibil să rămânem fără banii ăia. Iar ca să-i dau în judecată, în afara onorariului pentru avocat, exista o probabilitate destul de ridicată de a pierde procesul și aș putea fi obligat să le plătesc și daune. De-abia acum realizez în ce rahat intrasem.

Șampania m-a amețit cât să adâncească și mai tare rana. Mă consolez că mâine, după un somn bun, o să privesc dezastrul cu alți ochi. Dau să intru în casă, dar mă ciocnesc de Daria. Simte nevoia unor explicații suplimentare și asta mă enervează. Cred că am încasat suficiente lovituri pentru o singură zi.

— Și acum, ce urmează? mă întreabă senină, în timp ce-și trage scaunul.

Pare să fi depășit prima undă de șoc.

— Nu știu... Încerc la alte televiziuni.

— Tu auzi ce vorbești?! Ce televiziune te mai angajează după scandalul ăsta? M-ar mira să te primească și la Teatrul

Godot... Ți s-a dus buhul de recalcitrant, de bătauș, de om care face probleme pe unde ajunge.

— Zău?! Chiar așa?

— Ți-ai găsit momentul să fii ironic. Degeaba ai talent cu carul, dacă te porți ca un derbedeu.

— Tu n-ai fost acolo, Daria... Îi cunoști prea puțin pe cretinii de la VIP TV. Ne tratează ca pe ultimii papagali.

— Crezi că are importanță dacă-ți dau dreptate? Vrei să schimbi tu lumea? Știi bine, așa merg treburile în showbiz. N-a fost ca și cum ai fi vreun novice. Dacă iubești meseria asta, atunci acceptă-i regulile. Dacă nu, du-te și dă cu mătura la teatru... Sunt convinsă că acolo n-o să te mai supere nimeni.

— Mda, bine... Fii sigură că nu mi-e rușine să dau cu mătura, dacă-i nevoie.

— Dragoș, în meseria ta, alții fac regulile. Pricepe odată! Bun, pot înțelege, te-ai răcorit, aveai o chestie personală cu Marius. Dar tocmai în public ți-ai găsit, în sediul televiziunii, de față cu directoarea și colegii lui?!

— Ai dreptate. Am greșit.

— Doar atât?! Sunt foarte curioasă cum o să ne descurcăm.

— O să-mi găsesc ceva. Orice... Dacă e nevoie, renunț la actorie, bine?

Mă ridic rapid, intru în casă fără să-i aștept replica. În momentul ăsta, continuarea discuției ar agrava lucrurile. Ar isca un scandal domestic de care vreau să mă lipsesc.

Când trec prin bucătărie, Dariei îi sună mobilul. Era Vanda Roca, mama lui Tudor, băiețelul cu care Daria făcea meditații la engleză. Îi dau telefonul și mă trimite să deschid poarta. Băiatul era cu un an mai mare decât Mihai și se împrieteniseră de când Tudor începuse să vină la noi la meditații. Părinții lui o găsiseră pe Daria printr-o

recomandare, iar aranjamentul le convenea și pentru că locuiau foarte aproape, tot în Voluntari.

O salut pe Vanda, după ce își ia rămas bun de la Tudor și îi urează spor la treabă. Femeia urcă sprintenă într-un BMW X6 negru și îmi face semn cu mâna înainte de-a pleca. Abia reușesc să schițez un gest, atât de dărmat sunt.

În timp ce Daria își începe ora de engleză cu Tudor, îl rog pe Mihai să nu-i deranjeze și mă retrag în biroul de la etaj. Pe site-ul OLX.ro găsesc sute de locuri de muncă. Le exclud din start pe cele legate de actorie, puține la număr, foarte prost plătite și cu minime cerințe de experiență sau talent. Până mă lămuresc dacă mai am vreun viitor în televiziune, ar fi bine să mă gândesc la variante. M-ar tenta, măcar temporar, să fac taximetrie la Uber, însă Golful nostru prăfuit nu se încadrează în exigențele firmei. Joburile de instalator, electrician, zidar sau alt gen de meseriaș sunt și ele excluse. Iar să muncesc în străinătate am urât dintotdeauna. Mai exact, am urât din momentul în care un foarte tânăr actor, bun prieten, altfel tonic și pozitiv, a plecat disperat în Germania, pentru că nu-și găsisese un rost în țară. Acolo, în scurt timp, s-a produs tragedia. Într-o clipă de depresie, s-a aruncat sub roțile trenului. Câteva zile am încercat să-mi dau seama ce i s-a întâmplat. Ce a fost în mintea lui Cornel? Cât de dureros trebuie să fi trăit sentimentul inutilității, al eșecului profesional? Cornel iubise teatrul, iubise nespul actoria. Îl măcinase încontinuu faptul că, sub presiunea constrângerilor materiale, acceptase orice, acceptase să joace în București roluri minore, insignifiante, mult sub talentul său, să alerge tot timpul după puținii bani de supraviețuire. Într-un cuvânt, se simțise umilit. La o bere, îmi povestise cu mult umor, dar și cu amărăciune, cum încercase să intre prin concurs la